

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Megbocsátás felnőtt korban

Mariann és szülei az utcánkba költöztek, néhány házzal arrébb. Osztálytársam lett. Reggelente, iskolába menet a HÉV állomásig gyalog tettük meg az utat, szülők és gyermekük. Figyeltem őket. Aztán elkezdtem vágyakozni. Vágyani arra, amit Mariann megkapott, de nekem nem jutott osztályrészül. Őt édesanyja figyelmesen hallgatta, egész úton beszélgettek, ruhái csinosak voltak, anyukája még a nagy reggeli rohanásban is, ha kellett, sütővassal helyes loknikat formázott hosszú, szőke hajából. Törődött velem, figyelt rá, kielégítette testi-lelki szükségleteit. Ezt látva, erre kezdtem el vágyani. Egyszer ez a szeretetre, figyelemre, törődésre vágyakozó gyermeki szív elsóhajtott magát, és édesanyámnak azt találtam mondani: „Én inkább a Mariann anyukájának a lánya szeretnék lenni!” Buta kisgyerek. Nem vette figyelembe, hogy édesanyját milyen mélyen megbántják ezek a szavak. Nagyon sokszor felemlegette anyukám, mennyire rosszul esett ez az óhajtó mondat! Ahogy cseperedtem, és érdeklődésem többek között ráirányult a helyes kommunikáció, a konfliktuskezelés, az ok-okozat megértésére, szép lassan felmentettem magam, és az erős büntudat helyére a felismerés lépett. Megértettem és átéreztem, édesanyám úgy szeretett engem, ahogyan csak képes volt rá, legjobb

tudása, szorgalma, lehetősége szerint. Csak sajnós nem egy szeretetnyelvet beszélünk. Ő főzött rám, kimosta ruháimat, tisztán tartotta a lakást, megvette a dolgokat, amik az élethez szükségesek. Nekem ez természetes volt, normális. Nem fogtam fel, ez az ő részéről mekkora áldozat, és hogy az irántam érzett szeretetének csodálatos megnyilvánulása. Én érintésre, ölelésre, simogatásra, dicséretre, önbizalmam erősítésére, támogató, építő jellegű kritikára, elismerésre vágytam. És ezért sok mindent megtettem. Jó tanuló voltam, az ellenőrzőmben piros tollal írt osztályfőnöki és igazgatói dicséretet, jeles-példás-kitűnő minősítések kaptak helyet. Szorgalmasan végeztem a házimunkát, nem jártam el, nagyon igyekeztem jó gyerek lenni. Annyira vágytam arra a szeretetre! Már felnőtt voltam, amikor egy arra alkalmas beszélgetésben édesanyámtól bocsánatot kértem azért az egy mondatért, elmagyaráztam neki olyan szavakkal, hogy megértse, miért is hangzott el az számára oly fájdalmas óhajtás. Tudom, megértette, mert mindketten könnyeztünk, és egymástól bocsánatot kérve és egymásnak megbocsátva megöleltük egymást. Erre volt szükség, hogy a lelkünket az egymástól eltávolító megbántottságtól, sértettségétől, nehezteléstől megtisztítsuk, és egy másfajta hozzáállással szeretetteljesebb anya-lánya kapcsolatot építhessünk (Zsuzsa)

Áprilisi imaszándékunk

Segíts Urunk a széthúzás ellenében a békére törekedni!

Öltsétek tehát magatokra, mint Isten szent és kedves választottjai, az irgalom érzületét, a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget és a béketűrést! Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa van a másik ellen! Ahogy az Úr megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is! Mindezek fölött pedig: öltsétek magatokra a szeretetet, amely a tökéletesség köteléke! S Krisztus békéje, amelyre meghívást kaptatok egy testben, uralkodjék a szívetekben! Legyetek hálásak! (Kol 3,12-15)

Humor (elszólások) és sudoku

A mai hittanóra témája: *Jézus vízen jár*. A holnapi téma: *Keressük Jézust*.

Csütörtök este babból készült vacsora a plébánia nagytermében. Utána: koncert.

A hatvanon felüliek kórusa egész nyáron szünetel. A plébánia hívei hálásak nekik.

A plébános meggyújtja a gyertyát az oltáron álló gyertyáról. A diakónus meggyújtja a gyertyát a plébánoséról, majd megfordul, és egyesével meggyújtja az első sorban ülő híveket.

Azon hívek számára, akiknek vannak gyerekeik, de nem tudnak róla, van egy berendezett szoba játékokkal.

	8		4		9	6	5	3
6	4	2	8				7	
						8		
		7			5		4	2
			7		1			
8	5		6			1		
		6						
	1				4	7	3	6
2	7	3	5		8		1	

Akarsz-e meggyógyulni

Nehezen fogok hozzá nemszeretem teendőimhez, húzom-halasztom őket. Nem szoktam csak úgy azonnal, bátran nekiállni, hogy mihamarabb túl legyek rajtuk. Halogatok, és várom a csodát. Közben pedig eszembe jut: milyen jó is lenne, ha egyik reggel arra ébrednék, magától elkészült a feladat míg én aludtam, nekem már nincs vele teendőm. Micsoda felszabadító érzés lenne! Persze nem komolyan gondolom, mégis, jól esik eljátszani a gondolattal.

Vajon történhet-e csoda az én közreműködésem nélkül? Jézus a Szentírásban szinte mindig úgy tesz csodát, hogy megkéri, belevonják egy adott helyzetbe. Valaki nagyon beteg, vagy éppen már haldoklik, elfogy a bor a lakodalmon, nincs elég étel az öt hallgató tömeg számára, és szólnak neki: gond van, tegyen valamit. Előfordul az is, hogy éppen a csodára váró ember lép felé hittel, bizalommal, reménykedve. Jézus általában vár valamit a másiktól, kérdezi, akar-e meggyógyulni, mit akar, mit tegyen. A bibliai történetek szereplőivel nem passzívan, nélkülük történik meg az, amire úgy vágnak. Valahogy ők is részesevé válnak a kéréseikkel, a kérdésekre adott válaszukkal, Jé-

zusba vetett bizalmukkal. Magatartásuk számunkra is irányít mutathat.

A csoda ma még sincs benne napjainkban. Azok régen történtek, Jézus korában, vagy később a szentekkel, akik teljesen Istennek adták magukat, a miénkhez képest egészen más életet éltek, sokszor teljesen ráhagyatkozva.

Miért történne velem csoda, mikor nem tudok úgy bízni Istenben, ahogyan ezek az emberek tették? Miért érdemelném meg pont én a csodát? Hozzám nem jön oda Jézus és kérdezi meg: akarsz-e meggyógyulni? Hiszen nincs itt, nem látom alakját, nem hallom hangját.

A csoda, annak eredeti értelmében, valóban nem mutatkozik meg az életünkben. Nem szoktunk vízen járni, a már meghalt embert feltámasztani, meggyógyítani másokat betegségükből, nem változtatjuk a vizet borrá, és mástól sem látjuk ezt. Az életünk kiszámítható mederben zajlik, a természeti törvények által irányítva.

Imáinkban mégis sokszor a csodáért fohászunk és arra gondolunk, milyen jó lenne legalább egyszer megtapasztalni, onnantól más lenne az éle-

tünk. Ha Jézus, nincs is itt láthatóan mindennapjainkban, ígérete szerint mégis csak velünk van minden nap a világ végezetéig. Ha nem is érezzük magunkat méltónak a csodára, ehhez a gondolatunkhoz az Úr soha nem csatlakozik, ez a Kísértő hangja. Jézus csak egyet kérdez: „Akarsz-e meggyógyulni?”

A napokban olvastam Gyökössy Endre, 1997-ben elhunyt református lelkész-pszichológus alábbi sorait:

„A Kísértő legkegyetlenebb fogása, hogy kimondatja velem magam felett az ítéletet, és próbálja elhíttetni, hogy az megfélelbezzhetetlen – pedig Isten olyannak lát, amilyené válhatok, és amivé leszek is az Ő kegyelme által.”

Olyanná válni, amilyennek Isten lát engem, egész életre szóló feladat, mindennapi kemény munka. Minden kudarcom és bukásom ellenére mindig újra kezdeni, és azt mondani kérdésére: Igen Uram, meg akarok gyógyulni! Veled akarok járni! Ezt nekünk kell kimondani, nem történik meg nélkülünk a csoda, csak ha mi is akarjuk, mi is teszünk érte

Katóka

A mi csodánk

Sokszor jut eszembe a Bibliából a vérfolyásos asszony története. Beteg volt, várhatólag soha el nem múló bajban szenvedett. Baja miatt elkerülték az emberek, mert ennek a kórnak még szaga is van, ami kellemetlenül hatott környezetére, undorodhattak tőle. Reménye egyre jobban elszállt a gyógyulásra, magtalanak is mondták, így magányra volt ítélve. Lenézett asszony lett, mert nem lehetett soha gyereke, és gyerek nélkül szomorú idős korra számíthatott. Férje is kiadhatta neki a válólevelet, ami abban a korban sajnos megszokott dolog volt. Vagyonától is megszabadították az orvosok, akik nem tudtak rajta segíteni.

Gondoljunk bele a helyzetébe, vajon mit éreznénk hasonló helyzetben? Igen, férfiaknak talán ez nehezebb, ám nem elképzelhetetlen beleérezni egy kirekesztett sorsába, a megvetettségbe.

Mennyi hasonló helyzet van életünkben, amikor akarva-akaratlanul mi is számkivetettek-

ké válunk, elkerülnek minket az emberek, mint a vérfolyásos asszonyt. Amikor lenéznek, utálnak, nem szeretnek, vagy egyenesen gyűlölnék minket. Legszívesebben kívül tennének a világukból, hogy ne zavarjuk nyugalmaikat, amit – talán – meg is zavartunk.

Milyen rossz érzés úgy élni tovább, mi kívül vagyunk az emberek világán, gennyes sebé - kirekesztetteké váltunk a társadalom számára, és nincs orvos, aki tud vagy akar rajtunk segíteni, legfeljebb a pénzünket akarja elszedni, ám nem lesz akkor se megoldás a bajunkra, magányunkra!

A vérfolyásos asszony azonban találkozott Jézussal, egy pillanat alatt meggyógyult! Csoda!

Nekünk juthat ilyen csoda?

Miért, szeretnénk csodát?

Miért gyógyult meg a vérfolyásos asszony egy pillanat alatt pusztán azért, mert hozzáért Jézus ruhájához? Mert hitt Jézusban! Elhitte, ha hozzáér, meggyógyul! Hite meggyógyította!

Nekünk van hitünk? Van akkora

hitünk, hogy elhiggyük, ami egyébként valóság, Jézus minket is meg tud gyógyítani? Elhisszük, hogy Jézus itt van közöttünk, és mindegyikünkhöz egyenként szól, csak nem halljuk? Miért nem halljuk? Mert olyan zaj van körülöttünk, és főleg bennünk, fejünkben, szívünkben és lelkünkben, hogy nem halljuk meg Jézus nagyon csendes szerető szavát.

Ő semmi mást nem kér tőlünk – tőled -, mint azt, higgyünk benne és őszintén megbánva bűnünket kérjük Tőle a megbocsátást, irgalmat és a gyógyulást!

Csak akkor tud adni, ha meghalljuk szavát, és válaszolunk rá: Valóban hiszel bennem testvérem az Úrban? Mit kérsz tőlem?

Megtörténhet ma is a csoda, és bárhol is vagyunk, újra a közösség rendes tagjaivá válhatunk!

káté

Édesanyáink

Anyámat sokan a szájukra veszik, legtöbbször csak szidják, pedig rám haragszanak. Mit gondolsz Uram? Talán nem tudják, mi ő nekem? Hisz nekik is van édesanyjuk, aki ugyanazt jelenti mindenkinek: a gyerekkor emlékeit, az otthon, jó illatokat, finom ízeket, a mindig türelmesen várakozó, elfogadó szeretetet, megbocsátó, ölelő karokat, amivel mindig vár, legyenek akármilyen. Anyám a testét adta otthonomul, táplált, vigasztalt, biztatott, gondot viselt rám. Hát nem tudják, hogy a másé is szent, nem csak a sajátjuk? Úgy érzem, ilyenkor vissza kell vágnom, nem hagyhatom szó nélkül. Légy mellettem, ha elborít az indulat! Te nyugtass meg Uram: nem az számít, mit mond rá más. Segíts, hogy én se bántsam szóval mások édesanyját, tiszteletben tarthassam mindig, aki mindannyiunk életében az egyik legszentebb. Köszönöm minden értem hozott áldozatát, szeretetét, kitartását, áldd meg Uram az édesanyámat! Lehet, hogy nem volt mindig a legjobb, nem tudott úgy szeretni, ahogyan nekem szükségem lett volna rá, én mégis békével és szeretettel akarok gondolni rá, mert az életemet tőle kaptam. Tartsd meg őt egészségben, légy vele fájdalomban, örömben, halálában pedig őrizd meg őt az örök életre, add, hogy majd országodban együtt lehessünk! Amen

Bizonyságtétel

Nemrég töltöttem be a 60-at és születésnapom hajnalán - csak úgy, mint máskor - 3 éves kisfiam átjött hozzánk és közénk bújt. Hálát adtam Istennek, amiért megélhettem ezt a napot és tisztán láttam mindazt, ami körülvesz kegyelem és valóságos csoda: feleség, gyermek, otthon...

Mert emberi számítás szerint nem így kellene lennie. Volt idő, amikor az életemet teljesen értéktelennek láttam és el akartam dobni. Isten nélkül, kivérezve, sokkos állapotban azt nyöszörögtem: „Anyu!” Isten úgy döntött, élnem kell. A múlt árnyékába visszatekintve nagyon hálás a szívem a máért. A múltam: bűn, bűncselekmények, börtön, börtönök. Rossz döntéseim sorozata egy katasztrófális élethez vezetett. Kilátástalan dráma, ami megszorít és fájdalommal tölt el nem csak engem, hanem azt is, aki engem szeret.

Hogyan lesz valakiből betörő, rabló, országosan körözött ember? Valaki, aki több, mint 30 évet tölt rácsok mögött, az ember, akiről mindenki lemondott, csak Isten nem. A modern kor

ördög általi megszállottjai itt élnek közöttünk az embersírok között, akik közül az egyik én voltam. Hogy lehet, hogy ma a Baptista Egyház missziós munkatársa vagyok, aki börtönöket, iskolákat és különböző világi intézményeket látogatok azzal az üzenettel, ami a megtérésemen keresztül az Úr Jézus Krisztusra mutat?

'94 karácsonya előtt átszállítottak a Váci Fegyházba és ott a börtön varrodájában szólított meg Isten egy rabtársamon keresztül. Az evangélium nagyon egyszerűen hangzott el ott a kukák mellett a dohányzóban. Miközben hallgattam Isten megnyitotta a szívemet. Mert kegyelem volt, hogy felébredt bennem a vágy egy tiszta szív után, Isten ismerete után. Aztán éjjel mindez megtörtént. Bűnvallásom közben Isten megajándékozott bűnbánattal; átéltem az Úr Jézus Krisztus büntisztító vérének erejét. A mocskot, amit 35 éven át csak gyűjtöttem és gyűjtöttem, és már nagyon vastagon megkeményedve fedte be egész életem, az Úr Jézus feltörte és teljesen lemosta

vérével. Aztán jött a próba, ami a folyamatban lévő ügyemben öltött testet. Gondolta az ördög: „Majd adok én ennek megtérést!” Amivel vádoltak, az 5 évtől 15 évig terjedő büntetést jelentett az én múltammal. Amikor úgy döntöttem, elvállalom annak ellenére, hogy jó esélyem volt a megúszásra, mindenki azt mondta, hogy megőrültem. Mindezt sok lelki harc előzte meg, de nem tudtam már nyilvánvaló hazugságban élni Isten előtt. Kaptam a 10 évem mellé még 12-t. Isten nagyon közel hajolt hozzám. Olyan vigasztalást és békességet adott, ami az évek nyomasztó súlya fölé emelt és nem engedett összeroppanni. Bent is azt vallottam, most is arról teszek bizonyságot, hogy az Istennek engedelmeskedő élet boldog élet. Természetesen voltak harcok a belső emberemmel és a környezetemben élőkkal. De az Isten természetfeletti békessége megőrizte a szívemet, megőrizte a gondolataimat az Úr Jézus Krisztusban, aki oltalmam mind a mai napig.

26 éve, a rácsok mögött lettem szabad, és a rácsok megszűntek 2015 májusában. Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus, amiért megkeresett, amiért megtartott és amiért a mai napig nagy türelemmel hordozza az életemet!

Boros Lajos

Ima a vírus járvány idejére

„Uram, eléd hozzuk betegeinket – vigasztalásért és gyógyulásért fohászunk. Legyél közel a szenvedőkhöz, főleg a haldoklókhöz. Vigasztald a szomorkodókat. Adj bölcsességet és energiát az orvosoknak, kutatóknak; erőt minden nővérnek és betegápolónak ehhez a különösen nagy terheléshez. Imádkozunk mindazokért, akik szenvednek a pániktól. Mindazokért, akiket legyőz a félelem. Imádkozunk a viharban békességért, tisztánlátásért. Imádkozunk azokért, akik nagy anyagi károkat szenvednek, vagy ettől kell tartaniuk. Jóságos Atyánk, mindenkit eléd hozunk, akiknek karanténban kell

lenniük, magányosak és senkit nem tudnak átölelni. Töltsd el szívünket békével. És igen, kérünk azért, hogy ez a járvány visszahúzódjon, a számok csökkenjenek, újra minden a régi lehessen. Tégy minket hálássá minden egészséges napunkért. Ne engedd, hogy elfelejtsük, hogy az életünk ajándék. Hogy egyszer meg fogunk halni és nem tudunk mindent kontrollálni. Hogy csak Te vagy örök. Hogy az életben annyi lényegtelen dolog van, ami gyakran túl hangosnak és fontosnak tűnik. Tégy minket hálássá mindazért, amit krízisek nélkül olyan könnyen figyelmen kívül hagyunk. Bízunk Benned. Köszönjük.”
(Johannes Hartl)

IMPRESSZUM

Kiadja a Méceses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com